

Жалба, подадена на 30 януари 2009 г. от Société des plantations de Mbangha SA (SPM) срещу решението на Първоинстанционния съд (осми състав) от 13 ноември 2008 г. по дело SPM/Съвет и Комисия, T-128/05

(Дело С-39/09 Р)

(2009/С 90/16)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Société des plantations de Mbangha SA (SPM)
(представител: A. Farache, avocat)

Други страни в производството: Съвет на Европейския съюз,
Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

— Като основно искане да се постанови:

— частична отмяна на решението на Първоинстанционния съд,

— да се осъди Комисията да плати обезщетение и да заплати съдебните разходи за производствата пред двете инстанции, включително и разходите на жалбоподателя

— При условията на евентуалност да се постанови:

— връщане на делото на Първоинстанционния съд за ново разглеждане и за произнасяне по размера на дължимите обезщетения.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят се позовава преди всичко на две правни основания:

С първото си правно основание той изтъква, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че общностният режим за внос на банани не нарушава явно и сериозно принципа за поддържане на ефективна конкуренция, който според жалбоподателя представлявал правна норма, чиято цел е да предостави права на частни лица.

В това отношение жалбоподателят се позовава, от една страна, на неотчитането от Първоинстанционния съд на целите на конкуренцията, доколкото решението му се основавало единствено на общите цели, специално преследвани в рамките на общата организация на пазара на банани. От друга страна, жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е изтъквал погрешно връзката между общностната правна уредба и антиконкурентните практики на пазара на банани, като е отказал да признае, че

общностните разпоредби позволяват, въз основа на вносни лицензи, да се предоставят икономически предимства на определени привилегирани оператори, чиято позиция на пазара била засилена от съществуващите правила.

С второто си правно основание жалбоподателят изтъква, че Първоинстанционният съд е нарушил общите принципи на правото и по-специално принципа на добра администрация, доколкото е приел, че последният не представлява сам по себе си правна норма, чиято цел е да предоставя права на частни лица. Този принцип обаче бил многократно утвърден в съдебната практика и в настоящия случай пораздал задължение за Комисията при приемането на общностната правна уредба да вземе предвид конкретното положение на пазара и на производителите, които не могат да получат качеството на оператори.

Преюдициално запитване, отправено от VAT and Duties Tribunal, Манчестър (Обединено кралство) на 29 януари 2009 г. — Astra Zeneca UK Limited/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Дело С-40/09)

(2009/С 90/17)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

VAT and Duties Tribunal, Манчестър

Страни в главното производство

Ищец: Astra Zeneca UK Limited

Ответник: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Преюдициални въпроси

1) Трябва ли, предвид обстоятелствата в настоящия случай, в който работник или служител по силата на своя трудов договор има право да избере да получава част от възнаграждението си под формата на ваучер на номинална стойност, член 2, параграф 1 от Шеста директива на Съвета 77/388/ЕИО ⁽¹⁾ [понастоящем член 2, параграф 1, буква в) от основната директива относно ДДС] да се тълкува в смисъл, че предоставянето на този ваучер от работодателя на работника или служителя представлява възмездна доставка на услуги?

- 2) При отрицателен отговор на първия въпрос, трябва ли член 6, параграф 2, буква б) [понастоящем член 26, параграф 1, буква б)] да се тълкува в смисъл, че предоставянето на ваучера от работодателя на работника или служителя по силата на трудовия договор трябва да се разглежда като доставка на услуги при положение, че ваучерът ще се използва за лични нужди от работника или служителя?
- 3) Ако предоставянето на ваучера не е нито възмездна доставка на услуги по смисъла на член 2, параграф 1, нито трябва да се разглежда като доставка на услуги по смисъла на член 6, параграф 2, буква б), трябва ли член 17, параграф 2 [понастоящем член 168] да се тълкува в смисъл, че позволява на работодателя да си възстанови данъка върху добавената стойност, който е заплатил при закупуването на ваучера и предоставянето му на работника или служителя по силата на трудовия договор, при положение, че ваучерът ще се използва за лични нужди от работника или служителя?

(¹) Шеста директива на Съвета 77/388/ЕИО от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1).

с цел да осъществи подбора на корабите, които трябва да бъдат предмет на проверка, различни от риболовните кораби и от корабите за развлечения, имащи разрешение да превозват максимум 12 пътници.

Член 11, параграф 2, буква а) от Директива 2000/59 предвижда, че ако компетентният орган не е удовлетворен от резултатите от тази проверка, той следи корабът да не напуска пристанището преди да е депонирал отпадъците от експлоатацията си и остатъците от товари в пристанищно приемно съоръжение в съответствие с членове 7 и 10.

Република Естония е информирала за своето намерение да попълни естонското законодателство с цел правилното прилагане на тези разпоредби от директивата. Комисията не разполага с информации за приемането на такива изменения.

(¹) ОВ L 332, стр. 81; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 8, стр. 22.

Иск, предявен на 30 януари 2009 г. — Комисия на Европейските общности/Република Естония

(Дело C-46/09)

(2009/C 90/18)

Език на производството: естонски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: E. Randvere и K. Simonsson)

Ответник: Република Естония

Искания на ищеца

— да се установи, че като не е транспонирила правилно в националното право разпоредбите на Директива 2000/59/ЕО (¹) на Европейския парламент и на Съвета от 27 ноември 2000 година относно пристанищните приемни съоръжения за отпадъци от експлоатацията на корабите и на остатъци от товари, Република Естония не е изпълнила изискванията на член 11 от Директива 2000/59/ЕО;

— да се осъди Република Естония да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

От член 11, параграф 2, буква а) от Директива 2000/59 е видно, че Република Естония има задължението да определи критериите

Преюдициално запитване, отправено от Stockholms tingsrätt (Швеция) на 6 февруари 2009 г. — Konkurrensverket/TeliaSonera Sverige AB

(Дело C-52/09)

(2009/C 90/19)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Stockholms tingsrätt

Страни в главното производство

Ищец: Konkurrensverket

Встъпила страна: Tele2 Sverige Aktiebolag

Ответник: TeliaSonera Sverige AB

Преюдициални въпроси

- 1) При какви условия може да е налице нарушение на член 82 ЕО, основано на разлика между цените, прилагани от вертикално интегрирано предприятие с господстващо положение при доставка на междинни услуги за ADSL достъп на конкуренти на пазара на едро, и цената, прилагана от същото предприятие на пазара на дребно?
- 2) Само цените, прилагани от предприятието с господстващо положение за крайните потребители, ли са релевантни, или за да се отговори на първия въпрос, следва да се вземат предвид и цените, прилагани от конкурентите на пазара на дребно?